

Konstens kraft

I förra veckan stod jag på scen i Helsingborgs Konserthus framför sammanlagt 2000 barn från årskurs 5 och 6 och dirigerade Helsingborg Symfoniorkester.

Eleverna skrek och applåderade som galna efter Korngolds Ouverty till Captain Blood, satt fastnaglade och badade i Patrik Jarlestams musik till spelet Valheim med tillhörande dramatiska bossfigurer på storskärm och röstade högljutt om vilket verk om passade bäst till en liten film vi visade, Mozart, Barber, eller Ligeti.

Helsingborg Symfoniorkester spelade med blödande hjärta trots att klockan var nio på morgonen och fyllde barnens ögon, öron och mage med orkestermusik.

Vår nuvarande regering har lagt en kulturbudget som utgör den lägsta andelen av den totala budgeten på 20 år. I den finns en nedskärning med 25 miljoner kronor av statsbidraget till Skapande skola, pengar som bland annat går till just den här typen av skolkonserter.

Samtidigt höjs försvarsanslagen med 27 miljarder, den största höjningen någonsin.

Det är lätt att ställa frågan: *vad är det då vi försvarar?*

Vi människor söker ständigt efter det som är större än oss själva. Det som transporterar oss ut och upp ur vårt eget jag. Det må vara, som Lars Winnerbäck skriver "En kyss på ett tåg ... Roma mot Juventus ... en kyrka och en psalm" men det kan också vara en karta Tramadol eller ett morduppdrag.

Eller, det kan vara att som 12-åring sitta andäktig i en konsertsal för första gången i livet och bli omsluten och insvept av symfoniorkesterklangen i Elgars Nimrod.

Vår uppgift som konstnärer är att visa människor att konsten kan vara detta som är större än oss själva. *Det som verkligen är bra.* Vår uppgift är att visa människor att musiken kan trösta oss, hela oss, inspirera oss, värma oss; göra oss glada, sorgsna, rusiga, kåta ... Att den kan ge oss den förhöjda livskänsla som förmår lyfta oss ur vår oro, vår inskränkthet, vår vardagsstress, vår rädsla.

Jag är inte så naiv att jag tror några skolkonserter kan stoppa gängvåldet. Det finns många saker som behövs för att få till ett bättre samhälle, men jag tror djupt i mitt hjärta att en av de saker som måste göras är att ett barn på väg åt fel håll, som sitter med luvan uppe och fingrar på Tramadolkartan i fickan, får chansen att blåsas tillbaka i stolen av brassackorden och det våldsamma crescendo i slutet av Eldfågeln, omfamnas av den smärtsamt vackra stråkklangen i Barbers Adagio eller bländas av de smattrande trumpeterna i John Williams Star Wars-musik.

Det samhälle jag vill leva i, det samhälle jag tror på, är ett samhälle som förstår och värderar konstens kraft att röra människors hjärtan. Ett samhälle som tror på människans inneboende kraft till förändring. Ett samhälle som förstår att vi med Ekelöfs ord är *konungar och furstar av de tusen möjliga inom oss.*

Vår statsminister uppmanar oss ofta att ha två tankar i huvudet samtidigt. Om den ena tanken är att med alla rimliga och lagliga medel skapa ett tryggt samhälle i en tid av stor oro både i Sverige och världen, låt då den andra tanken vara att med alla till buds stående medel skapa ett samhälle där vi förstår att vi innerst inne är lika; där vi förstår att det vi djupast delar är vår existensiella ensamhet och utsatthet; där vi ser varandra i ögonen och vet att det som är botten i mig är botten också i dig.

Det är där konsten är oundgänglig. Det är där Helsingborgs Symfoniorkester, Norrköpings Symfoniorkester, alla landets övriga orkestrar och alla stenhårt arbetande barnproducenter är oundgängliga. Det är där alla teatrar, operahus, danskompanier och kulturskolor är oundgängliga.

Efter konserten där jag och orkestern gett allt och öppnat vår själ för dessa barn (trots att klockan fortfarande bara är lite över tio på förmiddagen), står jag ute i foajén och hälsar på barnen på väg ut. Fram till mig kommer en liten tjej med kaninöron i håret, tittar upp på mig med stora glittrande ögon och säger: – Det var fantastiskt! Allt var fantastiskt!! Trettio sekunder senare får jag en fistbump från en kille i Addidasbyxor: – Ey mannen, fan ni ägde!!

Detta är långt bortom "självfinansieringsgrad" och att "spela något som folk är beredda att betala för".

Detta är konstens uppgift.

Detta är det öppna samhällets uppgift.

Jakob Hultberg, frilansande dirigent, Malmö